

Vox populi

Descobrir Colom és, descobrir Catalunya i descobrir Espanya

Jordi Carrera

La publicació del llibre "Cristòfol Colom, Príncep de Catalunya" de l'historiador Jordi Bilbeny esdevindrà un esdeveniment per a la Catalanitat. No es més important perquè en Colom fos català, - que ho és i molt en la nostra situació - sinó perquè, com que ho és, evidència com, per robar i per "raons d'estat", Castella i després Espanya, han falsificat sistemàticament fonts i documents i han practicat la destrucció de la Història, per inventar-ne una altra de seva, a mida, castellana exclusiva. Aquesta obra ens parla de nosaltres, de l'ànima i dels nostres mèrits; i descobreix la gran mentida de l'Espanya única castellana.

Ara ja sabem qui era en Colom; qui eren els germans Yañez, Eanes o Anes Pinson, mariners portuguesos afincats a Pals i amics seus; que Fra Bartolomé de las Casas era català i es deia Bartomeu Casaus; que l'expedició fou concebuda, promoguda, finançada i realitzada per la Corona d'Aragò des de Barcelona, Catalunya i València; que els mariners del primer viatge eren catalans i que els primers missioners que hi envià la cristianitat també. Que les Naus del primer viatge sortiren de Pals i pel segon partiren de Barcelona. Sabem quines banderes portaven, i en nom de quin rei, Colom, prengué possessió de les terres descobertes.

El procediment del falsejament i la destrucció de la Història (i de construcció d'una Història falsa) fou la censura dels dels documents i dels llibres, sense passar la qual no es podia publicar res, sota pena a de mort, i especialment si parlaven de les Índies. Els censors podien reescriure parcticament els llibres, o canviar dades, fets o els noms de persones, llocs, ciutats, regnes i nacions; i tergiversar els continguts, treure o afegir-hi passatges i planes, etc,... i fer desaparèixer els originals. Les finalitats de la tergiversació de la Història del Descobriment eren robar i robar: una, primera i immediata, desposseir Colom i els seus successors del títols i drets que li havien atorgat en les Capitulacions; l'altra d'estratègia del nacionalisme castellà l'expropiació de Catalunya i Aragó que encara dura ara.

Dues tradicions constitucionals i dues concepcions d'Espanya s'enfrontaven fa 500 anys i gràcies al nacionalisme català i al liberalisme avui encara existim. Una, el model castellà, ha estat la conquesta, destrucció i assimilació dels altres regnes, l'Espanya de conquesta. Galícia, Astúries i Lleó, Múrcia, Granada, Sevilla, Navarra desaparegueren com a regnes, passaren a ser Castella; el fill més jove matà i es menjà els pares. A Castella, llevat dels senyors forals bascos, no hi restava viu ningú més que no fos ella mateixa. És el model del poder absolut, de la religió única i del partit únic. L'altra, el model catargonès, iniciat amb el contracte d'Unió d'Aragó i Catalunya, ampliat amb la creació dels regnes de València i de Mallorca per Jaume I, i més tard amb els regnes de Sicília, Nàpols i Sardenya, és l'estat contractual. Els estats, regnes i nacions que s'hi uneixen continuen existint, amb un rei de regnes comú. Aquest podria ser el paradigma de Liberalitat i l'estat de Dret del seu temps, i podria ser un exemple per a la Unió Europea.

Després de la unió per matrimoni que en feren els reis Ferran II el Catòlic i d'Isabel de Castella, i fins a la guerra de Successió, la relació entre els antics regnes del nostre costat, entre ells, i amb Castella, jurídica i constitucional, continuà essent una unió contractual de regnes. L'escut d'Espanya que vindria d'aqueixa unió, avui encara, en els símbols, aparences i composició, és més català que no pas castellà. Una altra cosa és qui mana per majoria i abús de poder.

Conclusió: En Colom fou el Descobridor del Nou Món, fet que donà pas a les conquestes americanes. Ara, el Descobriment de la personalitat d'en Colom dona pas al Descobriment de la Corona d'Aragó, de Catalunya, de València i de Mallorca, i de nosaltres mateixos; i al descobriment de l'Espanya que uns i altres i tots plegats tant hem patit i patim.